

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoCsp/84/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618203301
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7618203301.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobkyne A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D. E. XXX, zast. Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou, so sídlom Zákvašov 1519/55, Považská Bystrica, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 2.565,89 € s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 5Csp/83/2018-78 z 20.6.2019 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a súvisiacom výroku o trovách konania a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

I. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 204,40 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 8.6.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol takto o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia sumy 2.565,89 €, spolu úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 8.6.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Skutkovo žalobu odôvodnila tým, že ako dlžníčka, spotrebiteľka, požiadala žalovaného ako veriteľa, dodávateľa, o poskytnutie spotrebiteľského úveru, že žalovaný jej predložil na podpis formulár s názvom Žiadosť o poskytnutie úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300044008 (ďalej aj iba ako "Žiadosť/Zmluva"), ktorý vyplnil finančný agent žalovaného a ona ho dňa 28.2.2012 podpísala s niektorými nasledovnými podmienkami úveru: poskytnutá čiastka (úverový limit) 1.500 €, splatnosť úveru 48 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 77,05 €, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.698,40 €, predpokladaná RPMN za úver 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 45,23 %, poskytnutá čiastka revolvingu 628,73 €. Žalovaný jej následne schválil revolvingový úver (bod 6 Žiadosti/Zmluvy) a podpísal Žiadosť/Zmluvu avšak s rozdielnymi podmienkami úveru, a to pokiaľ ide o RPMN za úver, ktorý bol vo výške 66,63 % a s ročnou úrokovou sadzba úrokov z omeškania vo výške 9 %. Súčasťou Žiadosti/Zmluvy bol aj bod 8, ktorý obsahuje Dohodu o poskytnutí služby, na základe ktorého sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok „službu“ spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru, pričom dlžník sa za ňu zaviazal zaplatiť veriteľovi odplatu vo výške 367,49 €, splatnú v deň uzavretia tejto dohody. Bod 8.4. Žiadosti/Zmluvy zároveň obsahuje dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok dlžníka a veriteľa - pohľadávky na poskytnutie úveru a pohľadávky na zaplatenie poplatku za „službu“. Obdobne bod 8 obsahuje Dohodu o poskytnutí služby aj vo vzťahu k revolvingovému úveru. Bod 7 Žiadosti/Zmluvy obsahuje dohodu, že dlžník s veriteľom v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach

o revolvingovom úvere na zadnej strane Žiadosti/Zmluvy, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou s tým, že sa s nimi oboznámili a nemajú k nim žiadne výhrady a zaväzujú sa ich dodržiavať (obe strany). V zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru, ktorý údaj musí byť výslovne uvedený a nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru a podobne), absentuje aj výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko v nej nie je výslovne rozpísané, v akej časti zo sumy splátky je splátka istiny, v akej splátka úroku a v akej výške splátka prípadných poplatkov, absentuje tiež údaj o splatnosti jednotlivých splátok, zahŕňajúc prvú a poslednú splátku a údaj o presnej výške úveru. Žalovaný sa síce zaviazal, že poskytne žalobkyni úver vo výške 1.500 € v skutočnosti jej však vyplatil len sumu 1.132,51 €, čo odôvodnil tým, že ku dňu poskytnutia úveru podľa úverovej zmluvy bol splatný poplatok za poskytnutie „služby“ podľa bodu 8 Žiadosti/zmluvy, vo výške 367,49 €, ktorý si žalovaný započítal oproti úveru. Táto dohoda obsiahnutá v bode 8 Žiadosti/Zmluvy je podľa žalobkyne neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu reálne nie je dodané, resp. nemusí byť nikdy dodané a ktoré slúži v skutočnosti len záujmom dodávateľa. Rovnako aj dohoda - súhlas so započítaním, obsiahnutá v bode 10. Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko tá odporuje ratio legis inštitútu úveru tým, že žalovaný poskytuje žalobcovi nižší úver, ako bolo dojednané. V Žiadosti/Zmluve je nesúlad ohľadne výšky RPMN, nakoľko údaj o výške RPMN úveru uvedený v bode 5 Žiadosti/Zmluvy (70,01 %), ktorá je návrhom na uzatvorenie zmluvy, nie je v súlade s údajom o výške RPMN úveru uvedený v akceptácii návrhu v bode 6 Žiadosti/zmluvy (66,63 %). Vychádzajúc z podmienok uvedených v § 5 ZoSÚ v spojení s § 44 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, je potrebné považovať ustanovenia úverovej zmluvy v časti RPMN za neplatné, lebo prijatie návrhu na uzavretie úverovej zmluvy urobené úkonmi žalovaného obsahovalo zmenu v údajoch o výške RPMN, a takýto písomný prejav, ak sa zmenila výška RPMN, bolo potrebné považovať za nový návrh v časti, ktorá sa týkala tejto zmeny. Zo strany žalobcu však nebol urobený žiadny ďalší písomný úkon, z ktorého by nepochybne vyplývalo, že RPMN akceptoval. Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či takáto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná, podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. Žalobkyňa namietala aj nesprávny výpočet výšky RPMN, a to ako v bode 5 (70,01 %), ako aj tiež v bode 6 (66,63 %) Žiadosti/Zmluvy, nakoľko žalovaný pri výpočte RPMN nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých peňažných prostriedkov, pretože len takúto sumu možno považovať za úver, pričom táto by výrazne prevyšovala RPMN uvedenú v bode 5 a v bode 6 a predstavuje v skutočnosti 112,13 %. Nesprávny výpočet RPMN vyplýva tiež z toho, že výška ročnej úrokovej sadzby (miery) úveru je vyššia, ako výška RPMN, pritom ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a poplatkov (§ 19 ZoSÚ). Žalobkyňa namietala aj neprimeranú výšku odplaty (úrokovej sadzby) za poskytnutie úveru 70,01 %, ktorá podstatne prevyšovala odplatu stanovenú v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Súdy vo všeobecnosti považujú za podstatné prevýšenie odplaty v zmysle uvedeného jej prevýšenie o viac ako 20 %. Podľa priemernej úrokovej štatistiky zverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska (<https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby>) predstavovali úroky slovenských bánk z nových obchodov v roku 2012 pre spotrebiteľské úvery s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov 11,64 % p.a. Vzhľadom na opísanú absenciu niektorých náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, úver poskytnutý žalovaným je podľa žalobkyne bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa z vyplateného úveru vo výške 1.132,51 € zaplatila žalovanému za obdobie do 24.8.2016 sumu vo výške 3.698,40 €, teda viac ako bola suma poskytnutého úveru bez úrokov a poplatkov. Rozdiel predstavuje sumu 2.565,89 € a je bezdôvodným obohatením podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré je jej žalovaný povinný vydať. Úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy si žalobkyňa uplatnila odo dňa nasledujúceho po poslednej platbe, ktorú uhradila žalovanému, teda od 25.8.2016.

4. Prvoinštančný súd vo veci rozhodol dňa 1.6.2018 platobným rozkazom, ktorý žalovaný napadol včas podaným vecne odôvodneným odporom, v dôsledku čoho súd zrušil podľa § 267 ods. 3 CSP platobný rozkaz. Okrem iných skutočností žalovaný v odpore namietal aj premlčanie nároku, minimálne pokiaľ ide o úhrady realizované pred 31.5.2015, t.j. tri roky spätne od momentu podania žaloby.

5. Súd po vykonaní dokazovania skutkovo ustálil, že strany sporu uzavreli dňa 7.3.2012 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300044008, na základe ktorej bol žalobkyni schválený úver vo výške 1.500 €, ktorý sa zaviazala splácať v mesačných splátkach splatných vždy do 26. dňa v mesiaci, po dobu 48 mesiacov, vo výške 77,05 €. Podľa zmluvy o revolvingovom úvere ročná priemerná miera nákladov bola 66,63 %, pri priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov ku dňu podpisu zmluvy 45,23 %, ročná úroková sadzba úveru bola 70,01 % a celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa ako dlžníčka zaplatiť (t.j.

úver a úroky za celú dobu čerpania úveru) bola 3.698,40 €. V uvedenej zmluve bol žalobkyni schválený revolving vo výške 628,73 € s tým, že celková čiastka, ktorú musí dlžník uhradiť bola stanovená na sumu 1.849,20 €, predpokladaná ročná percentuálne miera nákladov úveru po poskytnutí revolvingu 60,19 %, ročná úroková sadzba revolvingu 80,98 % a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 9 % . Podľa karty klienta (žalobkyne) k zmluve č. 8300044008, táto uhradila žalovanému titulom úveru celkovú sumu 3.698,40 €, pričom prvú úhradu vykonala dňa 27.4.2012 vo výške 77,05 € a poslednú úhradu vykonala dňa 24.8.2016 vo výške 74,40 €. Súd konštatoval, že išlo o zmluvu spotrebiteľskú, vopred naformulovanú žalovaným, ktorý pri uzavretí zmluvy konal v rámci predmetu svojej činnosti a žalobkyňa pri zmluvu uzatvorila ako fyzická osoba, že súčasťou zmluvného formulára bola aj Dohoda o poskytnutí služby (čl. 8 Zmluvy), v zmysle ktorej veriteľ na žiadosť dlžníka tomuto poskytne možnosť odkladu splátok a dlžník sa zaväzuje za túto služby zaplatiť veriteľovi odplatu vo výške 367,49 €, ktorá suma bola žalobkyni ako dlžníčke odpočítaná z poskytnutého úveru, teda žalobkyňa za túto službu zaplatila už pri uzavretí zmluvy, bez ohľadu na to, či bude alebo nebude žiadať o odklad splátok. Súd vyjadril názor, že odplata za túto službu je neprimerane vysoká, nakoľko presahuje viac ako 4-násobok dohodnutej mesačnej splátky úveru a takmer 25 % zo sumy samotného úveru uvedeného v zmluve. Žalovaný nepreukázal, aby táto zmluvná podmienka bola individuálne dojednaná a navyše pokiaľ aj žalobkyňa mala možnosť oboznámiť sa s ňou pred podpisom zmluvy a tak podpísala túto Dohodu, ako aj zmluvu samotnú, nebolo preukázané, aby mohla reálne ovplyvniť jej obsah. Dohoda o poskytnutí tejto služby za uvedenú odplatu bola nepochybne súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere a vzhľadom na to, že išlo o formulárovú, teda žalovaným vopred pripravenú zmluvu, žalobkyňa nemala možnosť obsah tejto dohody žiadnym spôsobom ovplyvniť. Text dohody o poskytnutí služby nie je od zmluvy nijako odlišený, resp. oddelený. Túto dohodu si teda žalobkyňa individuálne nedojednala, službu spočívajúcu v možnosti odkladu splátok úveru spoplatnenú vo výške 367,49 € si nevymienila, ale bola jej nanútená žalovaným ako súčasť zmluvy o úvere. Takáto dohoda nepochybne spôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky, keďže táto už vopred poskytuje odplatu žalovanému ako dodávateľovi za službu, ktorú nevyužila a nie je ani isté, či v budúcnosti ju využije. Žalovaný tak získal prospech skôr, ako poskytol službu - plnenie. Uvedená zmluvná podmienka bola pritom určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku viacerými právoplatnými rozhodnutiami súdov, napríklad rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C/6/2014, Okresného súdu Nitra sp. zn. 7C/154/2014, či Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 10C/123/2014. Je nepochybné, že žalovaný žalobkyni neposkytol plnú sumu úveru 1.500 € ale iba čiastku 1.132,51 €, lebo suma 367,49 € jej bola okamžite stiahnutá na úhradu odplaty za poskytnutie služby. S poukazom na rozhodnutie Súdného dvora z 21.4.2016 C - 377/14 - F. G. H., E. H. proti Finway a.s. (ďalej len ako „rozsudok SD EÚ sp.zn. C - 377/14“) súd argumentoval, že vzhľadom na to, že žalovaný zúčtoval príslušnú odplatu na ľarchu úveru poskytnutého žalobkyni a síce tým spôsobom, že jej na úver vyplatil už krátenú odplatu, pričom túto zahrnul do celkovej sumy poskytnutého úveru, takýto spôsob určenia celkovej výšky úveru a v nadväznosti na to následného určenia RPMN z takejto výšky úveru bol realizovaný v rozpore s eurokomformným výkladom príslušných ustanovení smernice č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, a tým v nadväznosti na to aj s ust. zákona č. 129/2010 Z.z., ktorým sa uvedená smernica v súlade s Prílohou č. 1 uvedeného zákona preberá do právneho poriadku SR. Takýto postup zúčtovania odplaty vedie k skresľovaniu údajov o RPMN, kedy ho tak, ako to uvádza súdny dvor, podhodnocuje, k čomu evidentne došlo aj v tomto sporovom prípade. Predmetná zmluva preto neobsahuje správny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru, keďže v rozpore s eurokonformným výkladom v sebe zahŕňa aj sumu odmeny za záväzok veriteľa povoliť možnosť odkladu maximálne troch splátok úveru. V nadväznosti na uvedené je nesprávny aj údaj uvedený v zmluve týkajúci sa RPMN, ktorý by bol v prípade uvedenia skutočnej výšky vyplateného úveru nepochybne pre žalobkyňu ako spotrebiteľku nepriaznivejší. Predmetný spotrebiteľský úver je preto z týchto dôvodov bezúročný a bezpoplatkový. Ďalej súd uviedol, že podľa úrokových mier úverov štatistiky Národnej banky Slovenska v marci 2012 pri spotrebiteľských úveroch s dobou splácania od 1 do 5 rokov predstavovala priemerná úroková miera 11,76 %. Ak bol v zmluve medzi stranami sporu dohodnutý úrok vo výške 70,01 % ročne, tento bol takmer 5-násobne vyšší oproti úroku pri úvere poskytovanom bankami v rozhodnom čase za obdobné úvery. Aj keď subjekty poskytujúce úvery z vlastných zdrojov vyžadujú úroky vyššie než úroky požadované bankami v danom čase, miera tohto prekročenia, v ktorej sú ešte úroky požadované nebankovými subjektmi akceptovateľné, nesmie prekročiť rámec dobrých mravov. V tejto súvislosti súd odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011 a ďalej dôvodil, že podľa ustálenej judikatúry súdov sú úroky akceptovateľné, pokiaľ neprekročia práve dvojnásobok priemernej úrokovej sadzby za úvery poskytované bankami. Vyššie úroky sú úroky v rozpore s dobrými mravmi. Preto súd aj v danej veci úrok dojednaný v predmetnej zmluve vyhodnotil za úrok v rozpore s dobrými mravmi a vzhľadom na

to ustanovenie úverovej zmluvy v časti dohodnutých úrokov za neplatné. Z uvedeného dôvodu absentuje v zmluve aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, čo tiež spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov.

6. Na zistený skutkový stav súd aplikoval ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 6, § 54 ods. 1, 2, § 37 ods. 1, § 39, § 451 ods. 1, 2, § 458 ods. 1, § 100 ods. 1, § 103 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, b/, d/ g/, h/ a i/, § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, právne posúdil vzťah strán ako platný záväzkový vzťah zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy avšak s uplatnením domnienky bezúročnosti a bezpoplatkovosti podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ zák. č. 129/2010 Z. z. Uzavrel, predmetná zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. g/ zákona č. 129/2010, v nadväznosti na uvedené je nesprávny aj údaj uvedený v zmluve týkajúci sa RPMN, ktorý by bol v prípade uvedenia skutočnej výšky vyplateného úveru nepochybne pre žalobkyňu ako spotrebiteľku nepriaznivejší, čo má rovnaký následok, a síce bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel súd k záveru, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, lebo v ich vzájomnom spotrebiteľskom právnom vzťahu prijal od nej nad rámec poskytnutého úveru peňažné plnenie, ktoré mu vzhľadom na absenciu obligatórnych údajov v zmluve nepatriilo.

7. V súvislosti s námietkou premlčania vznesenou žalovaným súd poukázal na ust. § 107 OZ, podľa ktorého pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty je rozhodný deň, kedy sa oprávnený dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Podľa názoru súdu žalobkyňa získala túto vedomosť dňom, kedy zaplatila splátku, ktorou reálne splatila požičané finančné prostriedky podľa zmluvy a zaplatila finančné prostriedky navyše. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení, ktoré spočíva v platbách úrokov úveru, ktorý je bezúročný a bez poplatkov, totiž vzniká zásadne v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Súd odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/169/2017 z 10.1.2018, v zmysle ktorého oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je objektivizovaný vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť bezdôvodné obohatenie. Takouto skutkovou okolnosťou je jednoznačne zaplatenie splátok úveru nad rámec poskytnutej istiny úveru. Už v tom čase žalobkyňa vedela o subjekte, ktorý sa na jej úkor bezdôvodne obohatil a tiež mala k dispozícii údaje o skutočnostiach rozhodujúcich pre vyčíslenie výšky bezdôvodného obohatenia, t.j. mala vedomosť o výške jej poskytnutého úveru, ako aj o výške splátok, ktoré na splatenie úveru uhradila. Pre posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty nemôže byť rozhodujúce to, či oprávnený má alebo nemá také právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť skutkové okolnosti a zistiť, či na ich základe je možné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedených skutočností ako aj na to, že zo strany žalobkyne nebol preukázaný iný moment vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia, súd posudzoval začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty od splátky splatnej 26.6.2013, ktorú žalobkyňa uhradila dňa 19.6.2013. Uhradením tejto splátky žalobkyňa zaplatila aj sumu nad rámec jej v skutočnosti poskytnutej istiny úveru (t.j. nad rámec sumy 1.132,51 €). Žaloba bola podaná na súde dňa 31.5.2018. Nárok žalobkyne sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote, teda všetky splátky splatné (a splatené) pred 31.5.2016 sú premlčané. Po uvedenom dátume, t.j. od 31.5.2016 žalobkyňa uhradila žalovanému celkovo sumu 204,40 € (dňa 29.6.2016 sumu 50 €, dňa 29.7.2016 sumu 80 € a dňa 24.8.2016 sumu 74,40 €). Súd preto žalobkyňu priznal istinu vo výške 204,40 € s prísl. a v prevyšujúcej časti žalobu z dôvodu premlčania zamietol.

8. O trovách konania súd rozhodol tak, že ich náhradu stranám nepriznal.

9. Rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania napadla v zákonnej lehote žalobkyňa, ktorá nepovažovala rozhodnutie súdu prvej inštancie o premlčaní jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia za správne. Žalobkyňa nesúhlasila s názorom súdu prvej inštancie, že neoznačila moment vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia, pretože v podaní zo dňa 27.8.2018 uviedla, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela po konzultácii so svojou právnou zástupkyňou dňa 3.5.2017, kde jej ako laikovi boli objasnené právne a skutkové okolnosti prípadu, vrátane premlčania. Mala za to, že z hľadiska plynutia subjektívnej premlčacej doby v trvaní dvoch rokov je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného

obohatenia na jeho úkor a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Žalobkyňa dôvodila, že v tomto prípade plynula subjektívna premlčacia doba od 3.5.2017 do 3.5.2019, a teda podala predmetnú žalobu včas. Poukázala v tejto súvislosti na napr. na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo/167/2017, sp. zn. 5 Cdo/121/2009. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Poukazovala na viaceré rozhodnutia iných okresných súdov ktorých účastníkom je žalovaný, kde súdy konštatovali, že žalovaný využíva nekalé praktiky a v rozpore s dobrými mravmi dojednal výšku zmluvnej odmeny. Žalovaný vedel, že ním uzatvárané zmluvy vykazujú nedostatky, pre ktoré je treba ich považovať za bezúročné a bezpoplatkové. Takéto jeho konanie nemožno vyhodnotiť inak ako úmyselné, zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Na základe toho mala za to, že je na mieste aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a zaviazal žalovaného zaplatiť jej ešte sumu 2.361,49 €, spolu úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 8.6.2018 do zaplatenia a nahradiť jej trovy konania.

Žalovaný bol v odvolacom konaní nečinný.

O odvolaní žalobkyne rozhodol ako odvolací Krajský súd v Košiciach rozsudkom 11Co/330/2019-115 z 29.4.2020 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v napadnutých výrokoch a stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu a v podrobnostiach naň poukázal. Mal za to, že je správny je záver, podľa ktorého o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa bezdôvodne obohatil na jeho úkor, sa žalobkyňa vo vzťahu k sumám, postupne plateným po tom, čo už vrátila žalovanému ním skutočne poskytnuté peniaze, dozvedela v okamihu, kedy s vedomím skutkových okolností, z ktorých možno objektívne vzaté vyvodiť záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov, žalovanému ďalej plnila. Táto úvaha reflektuje v právnej praxi jednotne uplatňované výkladové pravidlo, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil v zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ vtedy, keď získa znalosť takých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, pričom nadobudnutie informácií tiež o právnej stránke veci (napríklad o tom, ako možno nárok právne kvalifikovať alebo o možnosti domáhať sa jeho splnenia), už nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby relevantný. V súdnej praxi tento názor pri posudzovaní nárokov na vrátenie neprávom zaplatených úrokov alebo poplatkov zo spotrebiteľských zmlúv viedol k záveru, že nakoľko sa znalosť zákona predpokladá, spotrebiteľ disponuje už pri uzavretí spotrebiteľskej zmluvy skutkovými informáciami, čo v zmluve podľa zákona chýba alebo odporuje zneniu zákona, a preto pokiaľ plnil na základe zmluvy neplatnej alebo platil viac ako prijal z bezúročnej a bezpoplatkovej úverovej zmluvy, od počiatku plnil s vedomím skutočností, objektívne umožňujúcich poznať, že sa tým veriteľ na jeho úkor obohacuje. V prípade posúdenia úverových zmlúv ako bezúročných a bezpoplatkových tak začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby časovo splyva s okamihom úhrady tej ktorej sumy, ktorú nad rámec skutočne poskytnutých peňazí dlžník veriteľovi zaplatil. Konštatoval, že v posudzovanej veci nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vzniknutého zo splátok zaplatených pred 31.5.2016 je premlčaný (žaloba bola podaná 31.5.2018). Uhradením splátky dňa 19.6.2013 žalobkyňa splnila svoj úverový záväzok aj nad rámec poskytnutých peňazí a všetky ďalšie čiastkové úhrady z jej strany sú nepremlčané (204,40 €). Pokiaľ žalobkyňa argumentovala špecifickosťou právnej situácie, ku ktorej dochádza následkom obsahovej neúplnosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy a tiež osobitosťou postavenia spotrebiteľa v právnom vzťahu z bezdôvodného obohatenia v prípadoch bezúročných a bezpoplatkových úverov, odvolací súd poukázal na to, že NS SR v uznesení sp. zn. 3 Cdo/169/2017 z 10.1.2018 formuloval závery v obdobnej právnej situácii o akú ide aj v prejednávanej veci, teda v prípade spotrebiteľa domáhajúceho sa vrátenia súm zaplatených na základe bezúročnej a bezpoplatkovej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd vyjadril názor, že niet právneho, ekonomického a ani iného rozumného dôvodu pre to, aby zákonné podmienky plynutia premlčacích lehôt boli posudzované vo vzťahu k spotrebiteľom inak ako v prípade ostatných fyzických a právnických osôb. Upriamil pozornosť tiež na to, že k záverom vyplývajúcim už zo skorších rozhodnutí (3 Cdo/169/2017, 1 Cdo 67/2011 a 5 Cdo 121/2009) sa NS SR opätovne prihlásil aj v uznesení sp. zn. 8 Cdo 163/2018 z 22.5.2019, ktorým odmietol dovolanie proti rozsudku krajského súdu z dôvodu, že otázka začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia spotrebiteľovi je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu riešená jednotne. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu odvolací súd poznamenal, že vzájomný vzťah oboch lehôt je taký, že sú od seba nezávislé čo do svojho plynutia,

začiatku aj konca. Preto ak skončí plynutie niektorej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Z toho v procesných súvislostiach vyplýva, že pre záver o premlčaní uplatneného práva postačí zistenie uplynutia i len jednej z dvojkombinácie premlčacích dôb. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na § 255 ods. 1, § 396 ods. 1 CSP.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uviedla, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená, a ktorou je „určenie počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby s ohľadom na spotrebiteľský charakter sporu“, v ktorej súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 43/2020-48 z 12.5.2020. Nesúhlasila s právnym záverom, že v danom prípade došlo k premlčaniu jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a to v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, ktorá podľa súdov začala plynúť odo dňa, kedy zaplatila jednotlivé plnenia v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere nad rámec toho, čo bola povinná. Poukázala na to, že súdy vychádzali z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/169/2017, ktoré však bolo zrušené uvedeným nálezom ústavného súdu. Vychádzajúc z tohto potom odvolací súd nesprávne ustálil dátum začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri revolvingovom úvere na deň od splátky uhradenej dňa 19.6.2013 a nasledujúce úhrady splátok, nesprávne odôvodnil, že žalobkyňa mala vedomosť o bezdôvodnom obohatení žalovaného už od času, kedy ako spotrebiteľka plnila zmluvu, a to s odôvodnením, že mala „poznať právo“, a preto už v tom čase sa ako spotrebiteľka dozvedela o bezdôvodnom plnení. Mala za to, že odvolací súd nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie sa“ potrel rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou a okamih začiatku plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby do jedného okamihu, konkrétneho vzniku bezdôvodného obohatenia. Pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva. Vytkla, že nesprávne odvolací súd vylúčil použitie objektívnej premlčacej doby, keďže na daný prípad aplikoval subjektívnu premlčaciu dobu. Vyslovila presvedčenie, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu vyplývajúcu z § 107 ods. 2 OZ. Žiadala, aby dovolací súd zrušil rozsudok súdu odvolacieho a vrátil mu vec na ďalšie konanie alternatívne, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť jej 2.361,49 € s prísl.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie odmietol ako nedôvodné, pričom prednostne poukazoval na to, že z dovolania sa nedá určiť, ako sú splnené náležitosti dovolania podaného z dôvodu § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pričom len samotný nesúhlas s rozhodnutím nenapĺňa dôvod, na základe ktorého bolo dovolanie podané. Obsah dovolania sa podľa názoru žalovaného javí skôr ako jeho polemika ku skutkovým a právnym záverom odvolacieho súdu. Odkazom na nález ÚS SR sp. zn. III.ÚS 43/2020 sa nedá ani odôvodniť prípustnosť a vecná stránka dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po preskúmaní veci dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné.

Konštatoval, že pre kvalifikované zodpovedanie právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu „otázku určenia počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného plnením zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, na ktorú sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti“ bolo nutné posúdiť tri podotázky, ktoré súvisia so spornou právnou otázkou 1/ ktorá skutková okolnosť (skutkové okolnosti) je (sú) podstatné pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, 2/ ktorým momentom spotrebiteľ nadobúda skutočnú vedomosť o uvedenej podstatnej skutkovej okolnosti a 3/ o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia v tomto prípade ide. Uviedol ďalej, že pre vyriešenie otázky, o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia ide v posudzovanom spore, treba prihliadnuť na právnu úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase vzniku záväzkových vzťahov žalobkyne a žalovaného. Ide však o prípad bezdôvodného obohatenia, ktorý nastáva v dôsledku existencie osobitnej sankcie postihujúcej jednu zo zmluvných strán, upravenej priamo v zákone. Citoval z nálezu

ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2020: „Nemožno pochybovať o tom, že bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Ide o špecifický predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktačnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej.“ Dovolací súd uviedol, že uvedené mu umožňuje prijať zovšeobecnenie, že plnenie spotrebiteľa poskytnuté dodávateľovi nad rámec istiny dohodnutého spotrebiteľského úveru je bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane dodávateľa z neplatného právneho úkonu. Zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru je totiž z hľadiska Občianskym zákonníkom pevne daných skutkových podstat bezdôvodného obohatenia akousi modifikáciou neplatnosti právneho úkonu vyvolanou (danou) špeciálnym charakterom aplikovaného hmotnoprávneho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Zdôraznil, že riešenie dovolaním nastolenej právnej otázky vyústilo na zasadnutí občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR dňa 22.6.2022 k judikovaniu uznesenia sp. zn. 5Cdo/29/2021 a bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 2/2022 pod č. 14 ako R 14/2022 v znení právnej vety: „Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktoré je bezúročné a bez poplatkov, je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve.“ Podľa tohto rozhodnutia „je potrebné vychádzať z momentu, kedy si žalobkyňa sama musela byť vedomá, že bez existujúceho (platného) právneho dôvodu previedla na účet žalovaného určitú čiastku resp. čiastky. Týmto momentom je aj podľa dovolacieho súdu porada, ktorú absolvovala žalobkyňa ako priemerná spotrebiteľka fyzická osoba s jej právnou zástupkyňou, kedy sa dozvedela o rozpore niektorých jednotlivých konkrétnych dojednaní zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere so zákonnou úpravou (túto vedomosť je potrebné odlišovať od znalosti právnej kvalifikácie plnenia poskytnutého žalobkyňou nad rámec základnej sumy úveru ako bezdôvodného obohatenia.“ Dovolací súd uviedol, že uvedené závery sú plne súladné s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vydaného dňa 22.4.2021 vo veci LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o. (C-485/19). Napokon konštatoval, že sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi vyslovenými v rozhodnutí R 14/2022 a v okolnostiach posudzovanej veci na ne poukázal. Uviedol, že pokiaľ odvolací súd pri posudzovaní veci vyšiel z právneho názoru, že „v prípade posúdenia úverových zmlúv ako bezúročných a bezpoplatkových začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby časovo splyva s okamihom úhrady tej ktorej sumy, ktorú nad rámec skutočne poskytnutých peňazí dlžník veriteľovi zaplatil“ ide o nesprávne právne posúdenie veci. Záverom upriamil dovolací súd pozornosť aj na uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/268/2021 z 28.2.2022, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 2/2022 pod č. 15 v znení právnej vety: „Analogická aplikácia desaťročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky.“

Dovolací súd na základe uvedeného došiel k záveru, že dovolanie je prípustné a dôvodné, preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) po vrátení veci dovolacím súdom v súlade s ust. § 470 ods. 2 prvá veta CSP opätovne prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a vychádzajúc zo záväzného právneho názoru dovolacieho súdu (§ 455 CSP) konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, preto je potrebné napadnutý rozsudok zrušiť.

V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Výrok rozsudku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť plniť žalobkyni sumu 204,40 € s prísl., nebol odvolaním napadnutý (§ 379 CSP), nadobudol právoplatnosť (§ 227 ods. 1 CSP a ust. § 367 ods. 1 a contrario CSP), a preto nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa (viď bod 9.) a v podstatnom mu vytýkala, že súd vo veci nesprávne posúdil otázku premĺčania a to jednak začiatok plynutia subjektívnej premĺčacej doby a neaplikovanie desaťročnej objektívnej premĺčacej doby.

Žalobkyňa uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

Právne posúdenie veci je nesprávne [odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP], ak súd posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu - síce správne určenú - nesprávne vyložil, príp. ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval a vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach sporových strán.

Odvolací súd preskúmal procesný postup súdu v konaní a napadnutý rozsudok z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu, v rozsahu námietok žalobkyne uvedených v odvolaní a viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vyjadreným v jeho vyššie citovanej argumentácii v predchádzajúcich bodoch tohto odôvodnenia konštatuje, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil z dôvodov podrobne rozobraných v rozhodnutí dovolacieho súdu, preto odvolací súd musel rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie v súlade s ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP.

V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie predovšetkým odstrániť nedostatky doterajšieho rozhodovania a zabezpečiť si pre svoje skutkové závery dostatočný skutkový podklad procesne predpokladaným spôsobom. V tomto postupe sa najmä náležite vysporiada s otázkou začiatku plynutia subjektívnej premĺčacej doby, berúc do úvahy, že žalobkyňa, hneď po vznesení námietky premĺčania zo strany žalovaného, vo svojom vyjadrení (č.l. 63 a nasl. súdneho spisu) tvrdila, že o okolnostiach, rozhodujúcich pre uplatnenie jej práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa dozvedela až po konzultácii so svojou právnou zástupkyňou dňa 3.5.2017, kedy získala vedomosť o vadách zmluvy. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že v ten istý deň, t.j. 3.5.2017 žalobkyňa splnomocnila advokátku na zastupovanie vo všetkých veciach, týkajúcich sa zmluvy o revolvingovom úvere č. 83 000 44 008, ktorú uzavrela s veriteľom - žalovaným v tomto spore. Podľa názoru odvolacieho súdu sa teda možno dôvodne domnievať, že v tento deň nadobudla skutočnú vedomosť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na jej úkor a v akom rozsahu. Z vykonaného dokazovania doposiaľ nevyplývalo, že by už v predtým mala vedomosti o týchto skutkových okolnostiach (bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru). V neposlednom rade sa súd prvej inštancie vysporiada aj so závermi uznesenia NS SR sp. zn. 7Cdo/268/2021 z 28.2.2022, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 2/2022 pod č. 15 na daný spor o aplikácii objektívnej desaťročnej premĺčacej doby.

Po prípadnom doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (čl. 11 ods. 4 CSP) procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách pri posudzovaní veci vyjde z právneho názoru odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), a dovolacieho súdu (§ 455 CSP) vyjadreného v tomto uznesení. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vypořiadal

so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a zároveň, aby odôvodnenie nielen formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 CSP, ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne tiež o nároku strán na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho a dovolacieho konania (§ 396 ods. 3, § 453 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).